

မြေပူလှောင်

အကြွင်းကျန်ရစ်
အချစ်အစားတစ်ပုဒ်အဖြစ်...

© ၁၉၈၈ ခုနှစ်

အပိုင်း(၁)

(၁)

ချစ်သူနှင့် ခွဲခွာရခြင်း၏ နောက်ကွယ်၌ ကပ်ငြိပါလာသော အလွမ်း
ဟူသော ဝေဒနာဆိုးသည် သူ့အား ဤမျှအထိ နှိပ်စက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု
သူမသိခဲ့ပါ။

ယခုတော့ မစားနိုင် မအိပ်နိုင်။ မပျော်ရွှင်နိုင်ခြင်းဟူသော ဝေဒနာရ
ပ်က သူ့အား ကလူနေသည် ။

ဝန်းကျင်၏ ခြောက်သွေ့ခြင်းကပင်လျှင် သူ့နှလုံးသားကို ပက်ကြား
အက်စေသည် ထင့်။ တင်းကျပ်နာကျင်နေသောဝေဒနာရပ်ကြောင့် နေ
ထိုင်ရခက်စွာဖြင့် ခံစားနေရသည် ။

'အဟွတ်...အဟွတ်...ဟွတ်'

လောကနှင့် ကင်းကွာသလို ခံစားနေရသော သူသည်
ချောင်းဆိုးသံကြောင့် လက်ရှိလူ့လောကထဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်
။

သူ့ဘေးမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး လက်ကိုင်ပဝါနှင့်အုပ်ကာ ချောင်းတဟွ
တ်ဟွတ် ဆိုးနေသည် ။ လူကနေချင်ပေမယ့် ပညာက မနေနိုင်။ ချောင်း

ဆိုး ပန်းနာ ရင်ကြပ် ရောဂါသည် ပေလား။ အကဲခတ်သောအကြည့်ဖြင့်
သူကြည့်လိုက်သည် ။

'ဟင်'

စိတ်အတွင်း အာမေဇိုတ်ထွက်ကာ အသိအမှတ် ပြုလိုက်မိသည် က
'တော်တော်ချောတဲ့ မိန်းမပါလား'

လက်ကိုင်ပဝါ အုပ်ထားသဖြင့် မျက်နှာပြင် အောက်ပိုင်းကို မမြင်
သေးသည့်တိုင် ဝင်းဝါစိမ်းညိုနေသော အသားအရည် နက်မှောင်လွန်း
သဖြင့် မြသားရောင် ပြေးနေသော စင်ရော်တောင်မျက်ခုံး မျက်တောင်ရှည်
အောက်ကမဟူရာမျက်ဝန်းက စူးရှထက်မြက်မှုကို ဆောင်နေသည် ။
ကြည့်ရသည် မှာ ကျက်သရေ ရှိနေသည် ။

ဖြူလွန်းသော အသားအရည်က ရောဂါဝေဒနာသည် များ လားဟု
တွေးကာ.....

'ဆေးသောက်မလား အစ်မ'

သူ့ အမေးကြောင့် လက်ကိုင်ပဝါဖယ်ကာ သူ့ကို မျက်မှောင်ချို၍ ကြည့်
လိုက်သည် ။ တောင်ပံခတ်သွားသည့်နှယ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်
လှုပ်ရှားသွားသည် ။ သန္တာရောင်နှုတ်ခမ်းလေးက မပွင့်တပွင့် ခပ်ဟဟ
လေးဖြစ်သွားပြီးမှ

'ဘာဆေးလဲ'

'ချောင်းသိပ်ဆိုးနေလို့ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးလေ'

'ဪ.... ချောင်းဆိုး ပျောက်ဆေးလား၊ ရှင်ကျွန်မကို ချောင်းဆိုး
ပျောက်စေချင်တယ်လား'

သူ စိတ်ထဲ ဇေဝဇဝါဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုအမျိုးသမီးပါလိမ့်။ စေတနာနှင့်မေးသည် ကို ရီသဲ့သဲ့လုပ်နေသည်။

'တကယ်ပျောက်စေချင်လို့ မေးတာပေါ့ဗျ'

နဂိုကတည်းကမှ စိတ်အလိုမကျသည့်အထဲ။ ယခုလို တန်ပြန် အမေးခံရသဖြင့် စိတ်တိုသွားကာ ခပ် ဆတ်ဆတ်လေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'မင်း ပျောက်စေချင်ရင် လွယ်ပါတယ် ဆေးသောက်စရာမလိုဘူး၊ မင်းသောက်လက်စ စီးကရက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရုံပါပဲ'

'ဟင်'

သူလက်ကြားမှ အငွေ့တလူလူထွက်နေသော ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အရှည်ကြီးရှိသေးသည် လွှင့်ပစ်ရမှာ နှမြောနေသည်။ တစ်လိပ် ငါးကျပ်ကြီးများ တောင် ပေးဝယ်ထားရတာ။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း အလွမ်းဝေဒနာ ကုစားခြင်းကြောင့် လူမှုရေး အဖြစ်ကိုပါ မေ့လျော့မိသည်။

'တစ်လိပ်ငါးကျပ်တောင်ကျတာဗျ'

စိတ်ထဲ အလိုမကျမှုများ သည် လူမှုရေး စည်းကမ်းများကို မေ့လျော့စေတတ်သည်။

'ရှင် မလွှင့်ပစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား'

'ခင်ဗျားက ရောဂါရှိလို့ ဖြစ်မှာ ပါ'

ဆရာဝန်ပီပီကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးကာပြောလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူသည် ဆေးလိပ်ကို နှစ်နှစ်ကာကာကြိုက်သူမဟုတ်။ ဆေးလိပ်

သောက်ခြင်းသည် ဆိုးကျိုးများကိုသာ ခေါ်ဆောင်တတ်သည်။ သို့သော် စိတ်ညစ်နေသော အချိန်မျိုးတွင် ဆေးလိပ်သည် အဖော်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်နေတတ်သည်။ ။ ဤခရီးလမ်းရှည်ကြီး၌ စီးကရက်ကိုမှ အဖော်မပြုလျှင် သူမည်သူ့ကို အဖော်ပြုရမည်နည်း။

မိန်းမတစ်ဦးကြောင့် ရရှိသော ဝေဒနာကို မိန်းမသားတစ်ဦးနှင့် ထပ်မံအဖော်ပြုရင်း ကုစားသွားရမည်လား။

လှတော့ အတော်လှသည်။ ။ မြတ်သက်လျာထက်တောင် လှသည်။ ။ လှသည် ထက်ချောသည်။ ။ ကျက်သရေရှိသည်။ ။ မြင်သူ၏ ဘဝင်ကို အေးမြစေသည် မှန်သော်လည်း မာနကြောင့် ထင်သည် ခပ်တည်တည် လေးရှိနေ၏။ လှသော မိန်းမများ သည် အလှဂုဏ်တက်ကာ မာန်ဖက် တတ်သလား။

စီးကရက်ကို လွှင့်ပစ်ရမှာ နှမြောသဖြင့် တစ်လိပ်ကုန်အောင် ဖွာရှိုက်ရင်း....

'ဒီတလိပ်တည်းပါ၊ ဒီတစ်လိပ်ကုန်ရင် မသောက်တော့ဘူး' ဟု ဆင်ခြေတက်လိုက်မိသေးသည်။ ။

ထိုအခါ အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ထိုမိန်းမချောက ခွင့်လွှတ်ပြီးနှင့် ပြီးရယ်ကာ...

'ကိစ္စမရှိပါဘူး သောက်ပါ၊ ကိုယ့်ကြောင့် လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခမရောက်စေသင့်ဘူး၊ ကျွန်မက ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ်ကြည့်မိလိုက်တာကိုး၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သောက်ပါ.... သောက်ပါ'

ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်၊ စီးကရက် ဆက်သောက်ရမှာ ကိုပင် ဝန်လေး

သွားသည်။ ။ ရှက်ရွံ့သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

လက်ကြားထဲမှ စီးကရက်တိုကို နှမြောစွာကြည့်မိစဉ် ကားက ရပ်သွားသည်။ ။ စစ်သင်္ချိုင်းနားမှာ ဖြစ်သည်။ ။ ငုံးဥသည် နှင့် ကွမ်းယာ သည် ဆေးလိပ်သည် အကြော်သည် များ စုပြုံလုယက် အော်ဟစ်သံများ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ။

ယောက်ျားခရီးသည် အချို့ အောက်ဆင်းသည် ကို တွေ့ရ၍ သူလည်း အောက်ဆင်းကာ ဟန့်တားသူရှိမှ ပို၍ အာသီသ ပြင်းပြသောကြောင့် စီးကရက်ကို အငမ်းမရ ရှိုက်ဖွာလိုက်မိသည်။ ။

ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းသည် ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်စေနိုင်သည် ဟု ကျန်းမာရေး ပညာပေး ဟောပြောခဲ့ရသော ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သူ မိမိ သည် ယခုဆေးလိပ်ကို အဆက်မပြတ် သောက်နေမိပါလား။ ကားဟွန်း သံကြားသည် နှင့် သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ပစ်ချကာ ဖိနပ်ဦးဖြင့် နင်းချေပြီး ကားပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ။

'မမချောရေ၊ စိတ်ချမ်းသာစွာနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ခင်ဗျားအနားမှာ ကျွန်တော် စီးကရက်မသောက်တော့ဘူး၊ စိတ်ချ' ဟု ပြောလိုက်မည်ဟူ သော စိတ်ကူးတို့ သည် သူ့နေရာရောက်သည် နှင့် မျက်လုံးပြူးသွားသ ည်။ ။

'ခုံနံပါတ်များ မှားသလား'

မဟုတ်၊ မှန်သည်။ ။ သို့သော် မမချောနေရာ၌ ဘာဘူကြီးသာ ရှိနေ သည်။ ။ အင်္ကျီအဖြူဝတ် ခေါင်း၌ ဦးထုပ် အဖြူလေးနှင့် မုတ်ဆိတ်ကျင် စွယ်များ ဗလဗျစ်၊ ဗိုက်ကြီးအပူသား၊ ခန္ဓာကိုယ်ကဖိုင့်ဖိုင့်.... ပြည်ဧရာ လို ခုံကျယ်ကျယ်မျိုးတောင် သူ့ဘက်နေရာ ရောက်နေလေပြီ။

'မမချော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ'

ကျီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးနှင့် သူရှာဖွေကြည့်လိုက်သည် ။
တစ်ခုကျော်နောက် ပြတင်းပေါက်၌ မပြုံး၏ သို့ပြုံး၏ သို့မျက်နှာနှင့် သူ့
အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားသည် ။

'ကန်မလေးနော် ဆေးလိပ်နံ့လို့ နာနဲ့ နေရာလဲထိုင်တာ'

ဘာဘူကြီးက ရှင်းချက် ထုတ်နေသေးသည် ။

'ဟုတ်ကဲ့ဘာဘူ၊ ချမ်းသာစွာ ထိုင်ပါခင်ဗျ'

သူ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြောလိုက်မိသည် ။

'ယခုမှ တော့ ကျွန်တော် စီးကရက် မသောက်တော့ပါဘူး၊ ပြန်လာ
ထိုင်ပါ' ဟု ပြောပြန်လျှင်လည်း ဘူးကျသည် ဟု ထင်ဦးမည်။ ရှိစေတော့
ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်ပဲလေ။

ကံကြမ္မာသည် မိမိနှင့် မိန်းမချောလေးများကို လွဲအောင်ဖန်တီးပေး
ထားသည် ထင်။ ရန်ကုန်ပြည် ခရီးစဉ်လေးမှာ တောင် ခရီးဖော်မိန်းမ
ချောသည် သူ့အပါးမှ ရှောင်ဖယ်သွားလေပြီ။

ပခုံးကို ဟန်ပါပါတွန့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ဘာဘူကြီး၏ အဆီ
တစ်ထပ် အသားတစ်ထပ် အသားစိုင် အိအိကြီးနှင့် ထိစပ်သွားသည် ။
စောစောက ချောင်ချောင်ချိချိ စီးခဲ့သော ခရီးသည် သူ၏ ဆင်ခြင်တုံတ
ရားနည်းပြီး ငါးကျပ်တန် စီးကရက်ပေါ် စွဲလမ်းမှုကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရ
လေပြီ။

ထပ်ဆင့်၍ ဒုက္ခရောက်ရသည် က ဘာဘူကြီး တစ်လမ်းလုံး အိပ်ငို
က်လာခြင်းဖြစ်သည် ။ ထိုင်လျက် အိပ်တတ်ဟန်တူသည် ။ တစ်ခါတစ်
ရံ သူ့ဘက်သို့ ငိုက်ကျလာသေးသည် ။

အလွမ်းဝေဒနာတို့ သည် စိတ်ညစ်ခြင်း၏ အောက်ဝယ်မှေးမှိန်သွား
သည်။ ။

သို့သော် ပျောက်ကွယ်၍ မသွားပါ။ နှလုံးသား၌ နာကျင်နေဆဲဖြစ်သ
ည်။ ။

'ရက်စက်လိုက်တာ မြတ်သက်လျာရယ်'

အလွမ်းပေးဆောင်သူကို သတိရစိတ်က လျော့ပါးမသွားသေးပါချေ။

(၂)

'ဟ....ဘယ်သူက မြေဖြူမှုန့်တွေနဲ့ သိပ်လိုက်တာလဲကွ'

'ဟို....ဟို....ဆရာမ'

ဒေါက်တာအောင်သာ စိတ်တိုသွားသည်။ ။

'ဆရာမ...'

ကျောင်းသားလေးကို လူနာရှင်အနေဖြင့် လိုက်ပြသော ဆရာမမှာ သူ့အားပြောသည် အထင်နှင့်...

'ရှင်'

အမှန်တော့ ဆရာမဖြစ်ပြီး အသိဉာဏ် နည်းရသလားဟု သူ့အပြစ် တင်ချင်သော်လည်း လူနာရှင် ဆရာမမှာ အသက်ခပ်ကြီးကြီး ဖြစ်နေ၍ အားနာသဖြင့်....

'ဆရာမ သိပ်လိုက်တာလား'

'ကျွန်မ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ သူ့အတန်းပိုင်ဆရာမပါ'

'ဖြစ်ရလေတယ်၊ ဆရာမတွေကို ရှေးဦးသူနာပြုသင်တန်း တက်ခိုင်း သင့်တယ်ထင်တယ် ဆရာမ'

ဒေါက်တာအောင်သာ ချိုစောင်း၌ ခုံးစောင်းနှင့် ထိကာ ဒဏ်ရာရ

လာသော 'ကျောင်းသားကလေး၏ ဒဏ်ရာကို ကုသပေးရင်း နှုတ်မှ လည်း လေကြောရှည်နေမိသည် ။ ကြုံကြုံကံတုန်းပညာပေးထားလိုက်မှ ဖြစ်မည်။

'ဆရာ ဆရာမတွေ ရှေးဦးသူနာပြု မတတ်ထားတော့ အပ်နဲ့ ထွင်းရမယ့် အရာကို ပေါက်ဆိန်နဲ့ ပေါက်ရသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့'

'ရှင်'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ မြေဖြူမှုန့်တွေက သွေးတိတ်သွားတာ မှန်ပေမယ့် ခဲပြီးပျစ်ခဲကြီးဖြစ်ပြီး ဆံပင်တွေပါ ကပ်ကုန်တယ်၊ ဒဏ်ရာအဝလဲ ပိုကျယ်သွားတယ်၊ ဆံပင်တွေပါ ကွက်ရိတ်ပြီးချုပ်လိုက်ရတော့မယ်'

'ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့ဆရာမလေးကလဲ အခုမှ ဆရာမ ဖြစ်ခါစ၊ အသက်က လေးကလဲ ငယ်ငယ်ဆိုတော့ လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်'

'နေပါဦး၊ ကျောင်းမှာ ဆေးပေးခန်းတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား'

'ရှိပါတယ်'

'ရှိရဲ့ နဲ့ ဗျာ'

'ဆေးပေးခန်းကို ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ မြေဖြူမှုန့်သိပ်ပြီး ဖြစ်နေလို့ ပါ ဒေါက်တာ'

'ဪ...ဪ နောက်ဒီလို မဖြစ်ရအောင် ဒီကလေးရဲ့ ဆရာမကို ကော ဆရာမ လက်လှမ်းမီသလောက် ဆရာ ဆရာမတွေကိုပါ ပြောပြလိုက်ပါ၊ ဒဏ်ရာရလာရင် ဖုတ်တို့ မြေဖြူတို့ မသိပ်ထည့်ဘဲ ကြက်ခြေနီလက်ကို အရင်သာ အပ်လိုက်ပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ'

'ကြက်ခြေနီတွေက လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မယ် ဪ... ဒါထက် ဆရာမကျောင်းက မူလတန်းလား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ အလယ်တန်းကျောင်းပါ၊ ဆရာမကြီးလဲပါပါတယ်'

'အလယ်တန်းကျောင်းဆိုတော့ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ ရှိမှာ ပေါ့'

'ရှိပါတယ်'

'ရှိလျက်နဲ့ ဘာလို့ မခိုင်းတာလဲ'

ကလေးအတွက် ဆေးကုသမှုမှတ်တမ်းရေးပြီး သူနာပြုဆရာမလက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ။

ဂျူတီချိန်လည်း ကုန်ဆုံးခြင်းထက်ပင် နာရီဝက်ကျော်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ခါတည်း ကျောင်းသားနဲ့ အတူလိုက်ထွက်၍ ဆရာမကို ဆက်လက်မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။ ။

'ဆိုပါဦး ဆရာမ၊ ကြက်ခြေနီကို ဘာလို့ မခိုင်းတာလဲ....ဪ...'

'ဒါ ကျွန်မတို့ အပိုင်းပါ ဒေါက်တာ'

သူ ခန်းဆီးစကိုမပြီး အပြင်မှ အဖြူအစိမ်းဝတ် ဆရာမကို မြင်သည် နှင့် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ။

ထိုအံ့အားသင့်မှုအပေါ် သူမက ခွန်းတုံ့ ပြန်လိုက်သည်။ ။ ပြည်ဧရာ ကားပေါ်တွင် တစ်ဒဂံတွေ့ခဲ့သော မမချော။

ဆရာမတစ်ဦးအသွင်ဖြင့် ပို၍ ကျက်သရေ ဖြိုးဝေနေသည့် နဖူးအပြောင်သိမ်း နောက်တွဲဆံထုံးအက်အက်ကြီး၌ ခရေပန်းကုံးလေး များ ပတ်ကာ ပန်ထားသည်။ ။ သို့တိုင်အောင် သူမအသွင်သည်

ရင့်မသွား။ နုပျိုကာ အလှကျက်သရေ ဆောင်နေဆဲ ဖြစ်သည် ။

'ခင်ဗျားကိုး'

'ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မပါပဲ'

'ကျွန်မတို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်တိုးတက်နှင်းပါ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ ပြောချင်နေတာတွေ ဆရာမကြီးကိုသာ ဆက်ပြောတော့ ကျွန်မတော့ ကျောင်းသားမိဘအိမ် လိုက်သွားပြီး ကလေးကို ပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ လာ သား၊ ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာမကြီး'

'ဟုတ်ကဲ့ သွားပါဆရာမ'

ဆရာမကြီးတဲ့ ၊ ဒီအသက်အရွယ်နှင့် အလယ်တန်းကျောင်းအုပ် ဖြစ်နေသည် ဆိုတော့ သူအံ့အားသင့်ရသည် ။ သူမြင်ဖူးသော ဆရာမကြီးများ သည် အသက်ခပ်ကြီးကြီးသာ များ သည် ။

'ဘယ်က ဆရာဝန်အဘိုးကြီးများ ပညာပေးနေသလဲလို့ အောက်မေ့ပါတယ်၊ လက်စသတ်တော့ ဆေးလိပ်ကိုတောင် ခဏလေးမပြတ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးကို'

'ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော် အောင်သာပါ၊ ဆရာမကြီး ဒေါ်တိုးတက်နှင်းခင်ဗျာ'

သူကလည်း ရွတ်ချင်ပြီဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တွေ ဘာတွေ ကြည့်မနေတတ်တော့။

'ကျွန်တော် ဆေးလိပ်သောက်တာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ထိခိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ဆရာမကြီးမှာ မှားယွင်းတဲ့ အယူဝါဒတွေ လက်ခံနေရင် အနာဂတ် ပန်းဖူးလေးတွေ ပွင့်မလာနိုင်ဘဲ အဖူးအငုံ့ဘဝနဲ့ နွမ်းသွားနိုင်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ပညာပေးစကား ပြောမိပါတယ်'

'မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဒါ ကျွန်မအပိုင်းပါ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရဲ့ တာဝန်က ကိုယ့်ဆီရောက်လာတဲ့ လူနာရဲ့ ဝေဒနာကိုပျောက်အောင် ကုသပေးဖို့ တာဝန်က အဓိကမဟုတ်လား'

'ဒီလိုဆိုလို့ မရဘူးလေ၊ အမှားအယွင်းဖြစ်နေရင် ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ လမ်းညွှန်ပေးရမှာ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ပဲ'

'ဒေါက်တာပြောနေတာ ကျွန်မ အားလုံးကြားပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ဆရာမလေး မှားသွားတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဆရာပြောသင့်ပါတယ်၊ သူက ဆွဲခန့်ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းကို နားမလည်လို့ ဖြစ်ပွားသွားတဲ့ ကိစ္စပါ ဒေါက်တာ၊ ဒါကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဆရာအတတ်သင်ဆင်း ဆရာ ဆရာမတွေဟာ ကျောင်းသားလူငယ်အခြေခံ ကြက်ခြေနီသင်တန်းပါ တက်ခဲ့ရပါတယ်'

'ဪ...'

သူ ဖြန့်သွားရပြီ။ သူမသိသေးတာ အများကြီး ရှိနေပါလား။

'နောက်တစ်ခု ဒေါက်တာအမေးကို ဖြေဖို့ ကျန်သေးတာက ကြက်ခြေနီကျောင်းသားတွေကို မခိုင်းတဲ့ ကိစ္စပါ၊ မြေဖြူမှုန့်က သိပ်ပြီးဖြစ်သွားတဲ့ အတွက်ရယ်၊ စာမေးပွဲရက် ဖြစ်နေတာအတွက်ရယ်ကြောင့် အမြန်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆရာဝန်ဆီပဲ ပို့ပေးတာ၊ ကျွန်မတို့ မှားပါသလား၊ ဘာများ ပညာပေးစရာ ရှိသေးလဲဆိုတာ မိန့်ပါဦး ဒေါက်တာ'

'ဆောရီး ဆရာမကြီး၊ ကျွန်တော် ဆန္ဒစောသွားတယ်'

'အနာဂတ်လူငယ်တွေရဲ့ ဘဝရှင်သန်ရေးကို မိဘပြီးရင် အလိုလား ဆုံးသူဟာ ကျောင်းဆရာ ဆရာမတွေပါပဲ၊ ဒီတော့ ဒေါက်တာ တစ်ခုပဲ

ခေါင်းထဲသွင်းထားပေးပါ။ ဆရာ ဆရာမဆိုတာ အနာဂတ်ပန်းလေးတွေ အစွမ်းကုန် ပွင့်လန်းရေး အတွက်ပဲ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးနေပါတယ် ဆိုတာကိုပါ။ ကိုင်း ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ စောစောက ဒေါက်တာ ကုသပေးမှုကိုတော့ စေတနာနဲ့ ပြောဆိုမှုအတွက်ကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

စကားဆုံးသည် နှင့် သူ၏ တုံ့ပြန်စကားကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည် ။ ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားမပိန်လွန်း၊ မဝလွန်းဘဲ မိန်းမသားများ ရှိသင့်ရှိထိုက်သည် တို့ နှင့် ပြည့်စုံသော ဒေါ်တိုးတက်နှင်းကို သူအမှတ်မထင် ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

'ဒီဒေသမှာ တော့ ဆရာမကြီးက နာမည်ကြီးပဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'လူရည်ချွန် လူရည်မွန်တွေ အမြောက်အမြား မွေးထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ စံပြကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဖြစ်နေလို့လဲ'

သူနာပြုဆရာမ၏ ပြောစကားကို သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် မှတ်ချက်ချလိုက်သည် ။ စောစောက သူ့အား အနိုင်နှင့်ပိုင်းကာ စကားအနိုင်ယူသွားသူ ဆရာမကြီးကို သူ မကျေနပ်ပါ။ ထို့ကြောင့်....

'ဒါပေါ့ဗျာ... အနှစ်မရှိတဲ့ တောမှာ ကြက်ဆူပင် မင်းမူတယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့ ဆရာမရယ်'

(၃)

လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်ခန့်ကမှ ပြည်၊ ဧရာ ကားပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့သော မမချောသည် ပဲခူးတိုင်း တာဝမြို့လေး တွင် အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးအဖြစ် တွေ့ရှိရခြင်း ကို သူ အံ့သြခဲ့ရသည်။ ။

ပြည်ရှိ မိဘများကို သွားရောက်ကန်တော့ပြီး တာဝန်ကျရာ တာဝမြို့လေးသို့ သူလာခဲ့သည်။ ။ ဒီကိုရောက်သည် မှ နှစ်ရက်မျှ သာ ရှိသေးသည် ။ ဆရာမကြီး၏ ဂုဏ်သတင်း သင်းပျံ့မှုမှာ မွေးထုံကြိုင်သင်းလျက်ရှိသည်။ ။

'ဆရာမကြီး၊ ဆရာလေးဆီ ရောက်လာသေးတယ်ဆို၊ ပြောမနေနဲ့ ဆရာလေးရေ၊ ကျုပ်တို့ ရွာအတွက်တော့ တကယ့်ကို ဘုရားပေးတဲ့ နတ်သမီးပါပဲ'

ကျေးလက် ဒေသ၏ ဗဟု သုတ နည်းပါးမှုကြောင့် အားထားခြင်းပါပဲဟု သူယူဆလိုက်သည်။ ။ သူ့ကို ခေါ်သည် က ဆရာလေးတဲ့ ၊ မမချော ကျတော့ ဆရာမကြီးတဲ့ ၊ ယောက်ျားသားတို့ ၏ မာန်ဖြင့် မကျေနပ်မှုများ တော့ ရင်တွင်းဖြစ်ထွန်းသွားသည်။ ။

'သူရောက်တာ ကြာပြီလားဦးစိန်ကလား'

'ကြာပြီလို့ ပြောရမလား ဘာလားတောင် မသိဘူး'

'ဗျာ'

သူ နားထွေးသွားသည် ။

'ဒီလိုပါ ဆရာလေး၊ သူရောက်တာ နှစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ၊ အခြားဆရာမကြီးတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့သူက သိပ်ကြာသွားပြီပေါ့ဆရာလေးရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အရင်ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတွေဆို တစ်နှစ်တောင်မကြာဘူး၊ ပြောင်းသွားတာနဲ့ ၊ နုတ်ထွက်သွားတာနဲ့ ခွင့်ယူသွားလို့ ဆရာကြီးမရှိဘဲ ဖြစ်နေတာနဲ့ စာရင် ဆရာမကြီးက သိပ်ကြာသွားပြီ

'ဪ...သူ့မှာ တွယ်တာစရာ သံယောဇဉ်တွေ ဘာတွေမရှိဘူးထင်တယ်၊ ဒါကြောင့်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်'

'ဒါတော့ ကျုပ်တို့ မပြောတတ်ဘူး ဗျ၊ ပြောတတ်တာက ဆရာမကြီးက အပျိုကြီး၊ သူ့မှာ ဆွံ့အနေတဲ့ အဒေါ် တစ်ယောက် အဖော်အဖြစ် ရှိနေတယ်၊ ဆွေမျိုးတွေ ဘာတွေ အလာအသွားလဲ မတွေ့ရဘူး၊ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်၊ ကျုပ်တို့ ရွာအတွက် သက်သက်များ လူဖြစ်လာသလား တောင်ထင်ရတယ်ဗျာ'

ရထားလမ်းနှင့်လည်း အတန်ငယ်အလှမ်းဝေးသည် ။ ရထားစဉ်မရပ်ဘဲ စာပို့ရထားမျှသာ ဆိုက်သော ရွာကြီးသာသာ တာဝမြို့ကလေးသည် ယခင်ဂျပန်ခေတ် ကိုလိုနီခေတ်က ရုံးစိုက်ရာ မြို့ကြီးဖြစ်သည် ဟု ရှေးလူကြီးများ ပြောစကားကိုပင် ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်အလား သူ မှတ်ယူထားလိုက်သည် ။

ရေလမ်းနှင့်လာလျှင် ပဲခူးမှ ပဲခိုတ်စီး၍ လာရသည် ။

ယောက်ျား ဖြစ်သော သူလိုလူတောင် ခြောက်သွေ့ပြီး သွားရေးလာရေး ခက်ခဲသော ဤမြို့ကလေး၌ တစ်နှစ် မနည်းအောင့်အည်းပြီး နေရမည်ထင့်။

'ရုပ်ရည်နဲ့ လိုက်ဖက်အောင် လုပ်ဆောင်မှုတွေကလဲတကယ်လှတ
ယ် ဆရာလေး'

ဆရာမကြီးဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်းကမပြီးပြတ်သေးပါလား။
မကောင်းတတ်၍

'ဆိုပါဦး'

'စံပြကျောင်း ဖြစ်လာတယ်၊ မနှစ်က လေးတန်း တန်းလုံးကျွတ်
အောင်တယ်လေဗျာ'

'ဪ...'

'ဒီနှစ် ရှစ်တန်း တန်းလုံးကျွတ်ဖို့ သူကိုယ်တိုင် ဖိဖိစီးစီး ညကျောင်း
မှာ စာကျက်ခိုင်းတယ်၊ ရွာက လူတွေကလဲ မီးစက်တွေဘာတွေ လုပ်
ပေးရတယ်'

'ဪ...ဟုတ်သား'

ဒေါက်တာအောင်သာ အနည်းငယ်စိတ်ဝင်စားလာသည် ။
ရန်ကုန်မြို့လို နေရာမျိုး၌ မတွေ့ဖူးသော..... မျိုးကို ဤလိုနေရာမျိုး၌
တွေ့ကြုံရတော့မည်။

ခြောက်သွေ့နေသော လယ်ကွင်းပြင်ကို မျက်စိတဆုံး မြင်နေရသည်
။ ပြောင်းဖူးတုံးသွားပြီး မိုးဥတုကို ရောက်ခါနီးကောင်းများကို အနားပေး
ထားဟန်တူသည် ။

'ဟောဟိုမှာ ဆရာမကြီးထင်တယ်'

'ဆရာမကြီး ဘယ်လဲ'

'ဘွားသိမ်ဖြူတို့ အိမ်လေ'

'လူနာသတင်းမေး ထင်တယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ကိုစိန်ကုလားသွားမယ်'

နှစ်ဦးသား အတူယှဉ်ထိုင်နေသည် ကို သူ့အားနှုတ်ဆက်ဖော်မရဘဲ ထွက်သွားသော ဒေါ်တိုးတက်နှင်းကို မကျေနပ်စိတ်က တိုးသွားရပြန်သည်။ ။

ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးခံပြီး ရောက်လာမှ တော့ ရပ်ရွာ အကျိုးတတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

'ကြက်မတွန်လို့ မိုးမလင်းနိုင်ပါဘူး ဒေါ်တိုးတက်နှင်း ကျုပ်ရောက်ပြီးမှ တော့ ခင်ဗျားနာမည် ပျောက်ကွယ်စေရမှာ ပေါ့'

ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဟူသည် ဘာကြောင့်များ ဖြစ်ပေါ်လာရသနည်း၊ ဂုဏ်ရည်တူမှ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည် ပဲ။

သူနှင့် ဒေါ်တိုးတက်နှင်း ဂုဏ်ရည်တူလို့ လား။

ဒေါက်တာအောင်သာ ဒေါ်တိုးတက်နှင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဝေးကွာ၍ သွားသည်။ ။ သို့သော် သူမ၏ အလှတရားများ ကို ဝေဖန်ရင်း အားပါးတရ ချီးမွမ်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

အပြင်အဆင် ရိုးသားသော်လည်း တောမဆန်ဘဲ နန်းဆန်ဆန်လှသော သူမ၏ ကျက်သရေဆောင် အလှကိုတော့ သူချီးကျူး အသိအမှတ်ပြုပြီးသားပင်။

ဪ.... အချင်းရော အဆင်းပါ ပြည့်စုံသည် ပဲ။

လောလောဆယ်တော့ ဆရာမကြီး ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဆရာလေး ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကတော့ မကျော်နိုင်သေးသည် မှာ အမှန်ပင်။

'ပြန်မယ် ကိုစိန်ကုလား'

'နေပါဦး ဆရာလေးရဲ့ ၊ ဆီထမင်းနဲ့ ငါးခြောက်ဖုတ်လေးစားပြီးမှ ပြန်ပါလား၊ ထိုးတုန်း'

'နေပါစေတော့ဗျာ'

'ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဒါဖြင့်.... ကျက်ရင် အိမ်ပို့ပေးထားလိုက်မယ်'

'အားနာစရာကြီးဗျာ၊ များများ သာ ပို့လိုက်ပေါ့ ဟားဟား'

သူက ရွတ်နောက်နောက်ပြောပြီး ထွက်ခဲ့သည် ။

'ဟင်'

ခရေပန်းကုံးလေး တစ်ကုံးက ကလစ်မည်းလေးတန်းလန်း နှင့် လမ်းပေါ်၌ တွေ့လိုက်ရသည် ။

ဒေါ်တိုးတက်နှင်းခေါင်းက ပြုတ်ကျခဲ့ခြင်းလား။

စောစောက သူမ၏ ဆံထုံးအက်အက်တွင် လစ်ဟာနေခြင်းကို သူ သတိပြုမိလိုက်သည် ။ ဟုတ်မှာ ပါ။

သူကောက်ယူလိုက်သည် ။

ထို့နောက် အိပ်ကတ်ထဲ အမှတ်မထင် ထည့်လိုက်မိသည် ။

ခရေရနံ့က ရင်ကို အေးမြသွားလေသည် ။

'ဟင်'

ဘာကြောင့်များ သူ့ ကောက်ထည့်ခဲ့ရသနည်း။

သူ့ကိုယ်သူ နားမလည်။ တစ်နေ့နေ့ ကြုံကြုံကပ်သည့်အခါ အသုံးဝင်ချင် ဝင်သွားနိုင်သည် ။

ဒေါ်တိုးတက်နှင်း၏ ခရေပန်းကုံးမဟုတ်လျှင်ကော။

မဖြစ်နိုင်။ အပ်ချည်ဖြူ အကောင်းစားနှင့် သီထားသောအကုံးရှည်သည် သူမ ဆံထုံးအက်အက်ကို သုံးပတ်မျှ ပတ်ထားနိုင်သည် ။ မနေ့က သူတွေ့ခဲ့သည် ပဲ။

ဇွန်လလယ်၏ ခန္ဓာအပူသည် သူ့အား ရန်ပြုလျက်ရှိသည် ။ သမဝါယမ ဆေးခန်းနှင့် ကျောင်းသည် သိပ်မကွာဝေးလှသဖြင့် သူ ဒေါ်တိုးတက်နှင်း၏ ဂုဏ်သတင်းကို ဖော်ဆောင်နေသော ကျောင်းဝန်းကို လေ့လာရန် ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

မြင်ရပြီ။

ကျောင်းရှေ့ ပန်းခင်းများ အလယ်တွင် ဝင့်ထည်နေသော အလံတိုင်က အောင်မြင်မှုကို ပြသနေသည် ။ စည်းရိုးအလုံအခြုံကာရံထားသည် ။

ကျောင်းဘေး စိုက်ခင်းများ ၌ အပင်များ မနှစ်က ကြွင်းကျန်နေခြင်းလားမသိ။ ရှိနေဆဲ။

အမှိုက်သရိုက် ကင်းစင်လျက်။

ရေနံချေးဝနေသော ကျောင်း အဆောက်အဦးက မိဘများ ၏ စေတနာနှင့် ဆရာမကြီး၏ ဦးဆောင်မှု ရလဒ်ပေးလား။

မည်သို့ဆိုစေ စံပြကျောင်းလေး ဖြစ်သည် ဟူသော ရွာသားများ အဆိုကို မြင်ရုံနှင့် လက်ခံချင်သွားသည် ။

ဪ.... ရေများ ရာမှာ မိုးမရွာဘဲ မိုးခေါင်ရာ ရပ်ဝန်း၌ ရွာသွန်းပေးသော ဒေါ်တိုးတက်နှင်း၏ မေတ္တာ စေတနာမိုးကိုတော့ သူ့အသိအမှတ် ပြုမိလိုက်သည် ။

သို့သော် သူသည် ယောက်ျားရင့်မကြီး ဖြစ်သည် ။ ဒေါ်တိုးတက်နှင်း
လို မိန်းမသား၏ ဦးဆောင်မှုကိုတော့ သူ မခံနိုင်ပါ.....။

သူ့ ဦးဆောင်မှု နောက်မှ သာ ဒေါ်တိုးတက်နှင်းလိုက်ပါရမည်ဟု
